

[Knud Kristensen.]

paa Grundlag af en saadan Kurs, som da blev fastsat, meget vel kunde have været ført en Erhvervspolitik, som paa taalelig Maade kunde have ført Landets Erhvervsliv gennem Krisen.

Men det, som i denne Situation og i Krisesituationen i det hele er Regeringens store Forsyndelse, det er dette, at man ved Siden heraf gennemførte en ekstra Beskyttelsespolitik over for enkelte Erhverv, hvad der førte til et højt Prisniveau herhjemme i Forhold til det udenlandske Marked og derfor førte til denne ulige Erhvervspolitik og til denne Spænding, som jeg her har gjort Rede for. Derigennem skabte man Kravet om højere Løn, som igen betød Prisstigning og derigennem et højt Prisniveau her i Landet i Forhold til Prisniveauet i Udlandet.

Det er det, der er Ulykken, at Prisniveauet her i Landet ikke staar i Forhold til Udlandets og derfor skaber Konkurrencevanskeligheder for dansk Erhvervsliv, Vanskeligheder, som gaar ud over dem, der ikke kan beskyttes gennem en Beskyttelse af Hjemmemarkedet. Det er denne Politik, som har ført til og i stedse stigende Grad vil føre til de Vanskeligheder og de Ulykker for vort Land, som jeg her har omtalt.

At disse Beskyttelsesforanstaltninger er gennemført, har Regeringen og dens Partier vedkendt sig og indrømmet, naar det passer dem. Jeg skal i saa Henseende minde om de Artikler, som stod i den socialdemokratiske Presse under Arbejdsforhandlingerne, det var da Lockouten truede; jeg skal minde om en Artikel, som nu for nylig, den 31. Januar 1937, har staaet i „Social-Demokraten“, og hvori det bl. a. hedder, henvendt til Industrien og dens Ledere — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til et kort Citat:

„Disse Herrer har under Valutaordningens Beskyttelse haft federe Aar end nogen Sinde.“

I en Tid, hvor der er Krise for store Dele af dansk Erhvervsliv, erkender man, at man har ført en Beskyttelsespolitik over for enkelte Dele af vort Lands Erhvervsliv, som har skaffet federe Aar for disse end nogen Sinde tidligere. Det er det, vi har bebrejdet Regeringen, ikke fordi det bliver fedt for den Del af Erhvervslivet, men fordi det bliver saa meget magrere, saa meget fattigere for dem, der skal være med til at betale disse Priser og derigennem undergraver deres Erhvervs Rentabilitet.

Jeg vender mig dernæst til det tredje Omraade, nemlig det handelspolitiske. De

Handelsforhold, som var ude i Verden, blev forandret i Begyndelsen af 1930erne. Hovedbetingelsen for Salg var trods alle Beskyttelsesforanstaltninger og Restriktioner dog Pris og Kvalitet, at man kunde levere sin Vare i Kvalitet og i Pris saadan, at den kunde konkurrere; saa var der Afsætningsmuligheder. Dette blev forandret, som vi har skrevet i Betænkningen: Selvforsynings- og Afspærringstanken vandt frem — og der blev da en anden Ting, som blev afgørende, nemlig dette: Vil I købe af os igen?

Og dér mente vi og mener vi, at over for en saadan Verden er man nødt til at tage visse Ting i Betragtning og gennemføre visse Foranstaltninger, som ellers ikke vilde være nødvendige eller gavnlige. Et saadant Krav fra Udlandets Side om en aktiv Handelspolitik, som gaar ud paa at sikre Køb i Udlandet for at faa Afsætning af sine egne Varer, var vi og er vi efter min Opfattelse nødt til at bøje os for, og derfor har vi ikke i vort Forslag og har heller aldrig før bestridt, at der paa dette handelspolitiske Omraade var en Nødvendighed for visse Foranstaltninger, som under frie Forhold ikke vilde være nødvendige eller gavnlige.

Vi mener altsaa, at denne aktive Handelspolitik er blevet paatvunget os. Det er ikke en for os gavnlig Politik i Almindelighed, men under de givne Forhold er vi tvunget ind derpaa. At den ikke er en Politik, som vi skulde søge ind paa, synes jeg ogsaa Erfaringen viser. Det viser sig, at i Forhandlingerne med de store Magter, de økonomisk stærkere, hvor man skal sidde og tilkøbe sig visse Fordele over for hvert enkelt Land, dér er og dér bliver vi de underlegne. Derfor er denne Politik ikke en Politik, vi skal tilstræbe, men en Politik, vi skal tilstræbe at komme ud af saa hurtigt som muligt, naar Udlandet og Forholdene i det hele taget ikke tvinger os til at opretholde den. Det er, som sagt, en Tilstand, vi ikke har ønsket og ikke ønsker opretholdt en eneste Dag længere, end Udlandet stiller det som Betingelse for, at vi kan handle med dem.

Men om nu det Organ, vi har, er det rette ogsaa til Varetagelse af den Opgave, ja, det har jeg før sagt stiller jeg mig tvivlende over for. Jeg gør det ogsaa i Dag. Jeg er meget i Tvivl, om det ikke vilde have været bedre, om vi først havde handlet og bagefter havde skaffet os Mulighed og Sikkerhed for at opfylde de Handelstraktater, som vi havde afsluttet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar vi paa Forhaand har hele Apparatet og de andre kan sige: I kan gøre,